

lagde i spejlet mærke til, at han var kridhvid i ansigtet. Og da så han for første gang sandheden i øjnene. Han var en drukkenbolt og havde ikke selv vidst det. Det, som han havde indbildt sig var en mild, lystig rus, havde været en ækel forgiftning. Hans foregivne vid havde været fjølede, naragtige tåbeligheder, hans strålende humør havde ikke været andet end en fortrukken suts støjende adfærd. Men nej! Det skulle ikke ske mere! Aldrig mere.

— Et glas mineralvand, sagde han til bartenderen.

Der lagde sig en mærkelig stilhed over gruppen af hans kammerater, der sad ved et bord og ventede på, at han skulle slå sig ned hos dem.

— Nå, Bob, er du blevet afholdsmand siden sidst? spurgte en af dem høfligt og mere formelt, end det ellers var skik i denne kreds.

— Ja, sagde Babbitt.

En af fyrene genoptog tråden i en ikke ganske artig historie, han havde været ved at fortælle, og bartenderen gav byttepenge tilbage uden sit sædvanlige smil. Babbitt forlod lokalet.

Nu havde Babbitt både et hjem og en kone — men det er en anden historie. Og den vil jeg fortælle Dem her.

Det begyndte oppe i Sullivan-distriktet, hvor så mange floder og så mange søer har deres udspring. En sommer i juli mødte de hinanden — Jessie og Bob. Bob var lige kommet ud fra universitetet, Jessie boede som pensionær på Mount Squint hotel. Det var i juli — og i september giftede de sig.

Ah, disse juldage!

Lad udråbstegnet forklare, hvad der skal forklares. Angående detaljer, kan De slå op i "Romeo og Julie".

MEN der er én ting, jeg må fortælle Dem. De var begyndt helt tøsede med Omar Khaayam's "Rubaiyat". De kunne hvert vers af den gamle persiske digter udenad. Oppe i Sullivan County, hvor der er fuld af klipper, plejede Jessie at sidde på klipperne, mens Bob stod bag hende med hænderne på hendes skuldre og sit ansigt tæt ved hendes, og så gentog de atter og atter den gamle vismands skønne vers om vin og kærlighed og livets forfølgelse. De havde kun øje for poesien og livsvisdommen i disse vers . . . alt det med vinen bekymrede de sig ikke så meget om. På dette tidspunkt var der ingen af dem, der faktisk havde smagt vin.

Hvor kom jeg til —? Nå jo, de giftede sig og flyttede til New York. Bob fremviste sit universitets-diplom og fik plads på et sagførerkontor, hvor han fyldte blækhus for en gage af 15 dollar om ugen. Efter to års forløb var han nået op på 50 dollar — og havde i mellemtiden fået smag for behøve-livet.

De havde to møblerede værelser og køkken. For Jessie, der var vant til landlivets milde rolighed, var tilværelsen i dette anden rangs bohémekvarter selve livets salt og krydderi. Hun købte en smart hjemme-bar og lærte at spille banjo. To eller tre gange om ugen spiste de på små franske og italienske restauranter i en sky af tobaksrøg, skrål og larm og uredt hår. Jessie lærte at drikke en cocktail for at få fat i kirsebærret på bunden. Hun lærte også at ryge cigaretter og udtale chianti på den korrekte måde.

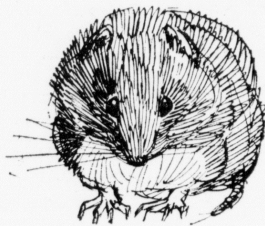
DE stiftede bekendtskab med en to, tre unge par, og inviterede deres nye venner hjem til middag — hjemmebaren var fuld af skotsk whisky, rye-whisky og andre former for spiritus, og de lo allesammen ad ingenting, til klokken var 1 om natten. Noget af loftet faldt ned i værelset nedenunder, og det måtte Bob betale 5 dollar for. Bob lærte også snart at sidde ved en bar sammen med sine

Fortættets side 8

NOTATER FRA NATUREN

af Claus Bering

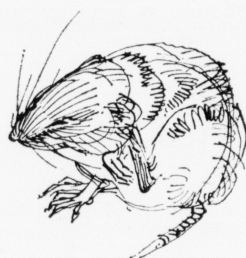
Om to markmus i et terrarium — Februar

Jeg synes det er unfair dette her! Jeg har ikke tid til i den sæk. Jeg kender overhovedet ikke den sag!

Ja, det var altså heller ikke mig.

— at eh --

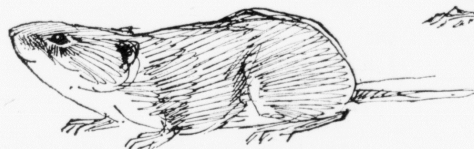
— at der må være plads til --

Forøvrigt synes -- jeg -- at --

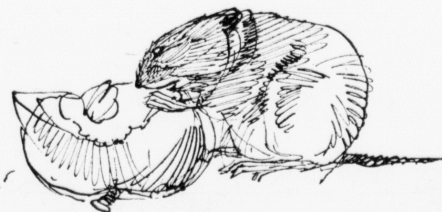
Hvad nu. Abler. Cox orange - ah ha -

— ja der -- tag det.

— eller -- Ja man faar sgu nerver af at to saa traugt, men --

— ikke daarligt!

Og saa skal det nu snart være -- slut med det natteroden!